

det og nu og da kravlede om paa Panden eller Kinden. Det var, som om allerede Evighedens Fred hvilede over de lukkede Øjelaag.

Sygeplejersken, der havde staaet henne ved Servanten og skyllet en Svamp ud, gik nu bort med Vandfadet, og de to Søskende blev alene hos den Syge. Ingen af dem talte. Signe havde sat sig ned i en lav Armstol, som stod ved Siden af Sengen. Hun sad foroverbøjet, med Hænderne foldede paa sit Knæ, og betragtede Faderen med et forklaret Udtryk af Kærlighed og Smerte. De store, lyse Øjne stod fulde af Taarer, og det trak om hendes Mund. Af og til førte hun med en blid Bevægelse Haanden hen gennem Luften over Faderens Ansigt for at holde Fluerne borte.

Paa eengang hørtes der noget krable henne ved Væggen. En Tapetdør, der førte ind til et bagved liggende Gæstekammer, blev lukket op, og Moderens lille, krumbøjede Skikkelse viste sig i den smalle Døraabning.

Hun blev et Øjeblik staaende derhenne, idet hun med den ene, famlende Haand støttede sig til Dørkarmen, med den anden til en sort Stok. Det varede lidt, før Per forstod, at det var hende. Han huskede hende næsten kun som sengeliggende og havde ikke tænkt sig hende saa lille. Saa var hun nu ogsaa ældet stærkt i de mellemliggende Aar. Ikke alene var Haaret bleven graat, Trækkene skarpere, men den mægtige Sjælsanspændelse, der under Faderens lange Sygeleje paa næsten overnaturlig Vis havde holdt hende oprejst, lagde en fremmedartet Strenghed i Ansigtstudtrykket, navnlig i de dybtliggende, ligesom synsk fremadstirrende Øjne.

Overraskelsen forvirrede Per. Og det Blik, der nu mødte ham fra disse Øjne, og den Maade, hvorpaa Moderen, da han nærmede sig, ligesom afværgende udstrakte Haanden, gjorde ham endnu mere raadvild. Det var, som ventede hun en angergiven Tilstaaelse af ham; og i nogen Tid stod de overfor hinanden som et Par Støtter. Dog, Moderfølelsen vandt tilsidst Overmagten. Mens Taarerne randt ned over hendes Kinder, tog hun hans Hoved mellem sine Hænder og kyssede ham paa Panden.